

คำวินิจฉัยของ พลตำรวจเอก สุวรรณ สุวรรณเวช ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๓๔/๒๕๕๖

วันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๕๖

เรื่อง ศาลแพ่งส่งคำโต้แย้งของจำเลยในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ร. ๑๕๗๖๗/๒๕๕๑ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ กรณีพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ หรือไม่

สรุปข้อเท็จจริง

๑. เมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) เป็นโจทก์ฟ้อง บริษัท มิวเร็กซ์ จำกัด นายสุริยะ อุบัติศฤงค์ นายเจริ อุบัติศฤงค์ นายยาสีโอะ มิวรา นางสาวทวิศรี อุบัติศฤงค์ และบริษัท บลูแคนยอนพรอพเพอร์ตี้ จำกัด เป็นจำเลยที่ ๑ - ๖ ตามลำดับ เพื่อให้ชำระหนี้ตามสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชี ขยายลดตัวสัญญาใช้เงิน ค้ำประกัน บังคับจำนองฯ รวมเป็นเงิน ๒,๕๘๕,๔๘๓,๘๗๓.๑๕ บาท (คดีหมายเลขดำที่ ร. ๑๕๗๖๗/๒๕๕๑ ของศาลแพ่ง)

๒. ต่อมาโจทก์ยื่นคำร้องต่อศาลล้มละลายกลาง เพื่อขอให้ฟื้นฟูกิจการของจำเลยที่ ๑ ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการได้ และต่อมาวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๔ ศาลแพ่งจึงมีคำสั่งว่า เนื่องจากศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งรับคำร้องขอฟื้นฟูกิจการของจำเลยที่ ๑ แล้ว ทำให้ศาลต้องงดการพิจารณาในส่วนของจำเลยที่ ๑ ไว้ก่อน ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) จึงให้จำหน่ายคดีชั่วคราวสำหรับจำเลยที่ ๑ เสีย ส่วนจำเลยอื่นเนื่องจากโจทก์ประสงค์จะดำเนินคดีต่อไป จึงอนุญาตให้เลื่อนไปนัดสืบพยานโจทก์ต่อ

๓. จำเลยที่ ๒ จำเลยที่ ๔ และจำเลยที่ ๕ ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “ผู้ร้อง” เห็นว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) ดังกล่าว ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ จะนำมาใช้บังคับไม่ได้ สรุปว่า

๓.๑ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญ บัญญัติว่า “บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมาย และได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน” ซึ่งมีความหมายว่าลูกหนี้และผู้ค้ำประกันซึ่งต้องรับผิดชอบหนี้เดียวกันและในคดีเดียวกันย่อมต้องได้รับการปฏิบัติอย่างเสมอกันในกฎหมาย และต้องได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน แต่บทบัญญัติของมาตรา ๕๐/๑๒ (๔) บัญญัติให้ศาลงดการพิจารณาคดีในส่วนของผู้ร้อง แต่ไม่ได้งดการพิจารณาคดีในส่วนของผู้ค้ำประกัน ย่อมถือไม่ได้ว่าบท

บัญญัติดังกล่าวให้ความคุ้มครองลูกหนี้และผู้ค้ำประกันเท่าเทียมกัน บทบัญญัติดังกล่าวจึงขัดหรือแย้งต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง และทำให้เกิดผลกระทบในทางที่ทำให้เกิดความเสียหายทั้งต่อระบบกฎหมายและสิทธิของบุคคล ผู้ค้ำประกันเป็นเพียงบุคคลที่สมัครใจเข้ารับผิดชอบชดใช้เงินแทนเมื่อลูกหนี้ที่ตนค้ำประกันในจำนวนหนี้ที่ลูกหนี้อยู่ต่อโจทก์แต่ไม่เงินวงเงินค้ำประกัน หากการพิจารณาคดีในส่วนของลูกหนี้ต้องงดไป โดยที่ไม่งดการพิจารณาคดีในส่วนของผู้ค้ำประกันด้วย ผู้ค้ำประกันก็จะต้องชดใช้หนี้ที่ตนค้ำประกันตามคำพิพากษาต่างๆ ที่ลูกหนี้ ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบต่อโจทก์โดยตรง ยังไม่ต้องรับผิดชดใช้ แม้จะอ้างว่า ผู้ค้ำประกันจะต้องรับผิดชอบอย่างลูกหนี้ร่วมก็ตาม ความเป็นหนี้อยู่จริงและจำนวนหนี้ที่ลูกหนี้อยู่ต่อโจทก์ว่ามีอยู่จำนวนเท่าใดก็ต้องได้รับพิจารณาก่อน แต่เมื่อการพิจารณาคดีในส่วนของลูกหนี้งดไปโดยที่ไม่งดการพิจารณาคดีในส่วนของผู้ค้ำประกันด้วย ผู้ค้ำประกันก็จะกลับกลายมาเป็นผู้รับผิดชอบก่อนที่ลูกหนี้จะต้องรับผิดชอบ เมื่อการพิจารณาคดีในส่วนของลูกหนี้งดไปโดยที่ไม่งดการพิจารณาคดีในส่วนของผู้ค้ำประกันด้วย ศาลก็จะพิพากษาให้ผู้ค้ำประกันชำระหนี้ โดยที่ไม่พิพากษาให้ลูกหนี้ชำระหนี้ด้วย ซึ่งผู้ค้ำประกันอาจต้องรับผิดชอบยิ่งไปกว่าลูกหนี้ชั้นต้นที่ขอฟื้นฟูกิจการ ผู้ค้ำประกันที่ได้ชำระหนี้ให้โจทก์แทนลูกหนี้ไปตามคำพิพากษาย่อมมีสิทธิไต่เบี่ยเอาเงินคืนได้จากลูกหนี้ แต่เมื่อลูกหนี้อยู่ในระหว่างการฟื้นฟูกิจการ และพ้นกำหนดขอรับชำระหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แล้ว ผู้ค้ำประกันก็จะไม่มีสิทธิขอรับชำระหนี้เอาจากลูกหนี้ได้ ผลร้ายก็จะตกแก่ผู้ค้ำประกัน

๓.๒ มาตรา ๓๐ วรรคสาม ของรัฐธรรมนูญ บัญญัติว่า “การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกาย หรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ จะกระทำมิได้” ความเป็นลูกหนี้และผู้ค้ำประกัน ถือว่าเป็นความแตกต่างในเรื่อง “สถานะของบุคคล” ตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญดังกล่าวนี้ เมื่อบทบัญญัติของมาตรา ๕๐/๑๒ (๔) ของพระราชบัญญัติล้มละลายฯ บัญญัติให้ งดการพิจารณาในส่วนของผู้ค้ำประกัน ในคดีเดียวกันอันเกิดจากมูลหนี้เดียวกัน ย่อมถือได้ว่าเป็นการเลือกปฏิบัติเพราะบุคคลหนึ่งในสถานะที่เป็นลูกหนี้ได้รับการปฏิบัติโดยการงดการพิจารณาในคดีที่ตนถูกฟ้อง แต่อีกบุคคลหนึ่งในสถานะที่เป็นผู้ค้ำประกัน ในคดีเดียวกันอันเกิดจากมูลหนี้เดียวกันไม่ได้รับการปฏิบัติโดยการงดการพิจารณาคดีในทำนองเดียวกัน การปฏิบัติที่ไม่เสมอภาคกันนี้ต้องห้ามตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) ของพระราชบัญญัติล้มละลายฯ จึงต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ ของรัฐธรรมนูญ เพราะขัดหรือแย้งต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคสาม จึงจะนำมาใช้บังคับมิได้

๓.๓ ศาลแพ่งพิจารณาแล้วเห็นว่า จำเลยที่ ๒, ๔ และ ๕ ได้แย้งว่าพระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และยังไม่มีความวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับ บทบัญญัตินั้น จึงมีคำสั่งให้รอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และให้สำนักงานศาลยุติธรรมนำส่ง คำร้องของจำเลยเพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย สำนักงานศาลยุติธรรมจึงส่งคำร้องดังกล่าวมา ตามหนังสือที่ ศย ๐๑๖/๐๓๕๓๘ ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

๔. เมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ศาลรัฐธรรมนูญรับคำร้องไว้ดำเนินการตามข้อกำหนดฯ ข้อ ๑๐ และรับไว้พิจารณาวินิจฉัย ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ เมื่อวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๖

ข้อวินิจฉัย

พิจารณารายละเอียดคำร้องโต้แย้งของจำเลยในคดีแพ่งดังกล่าวซึ่งศาลแพ่งส่งให้ศาลรัฐธรรมนูญ มีประเด็นที่จะต้องพิจารณาวินิจฉัย ๒ ประเด็น คือ

ประเด็นแรก ความในมาตรา ๕๐/๑๒ (๔) ของพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง หรือไม่

จำเลยในคดีแพ่งดังกล่าวโต้แย้งว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลย่อม เสมอกันในกฎหมาย และได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน” ซึ่งมีความหมายว่า “ลูกหนี้” และ “ผู้ค้าประกัน” ซึ่งต้องรับผิดชอบ ในมูลหนี้เดียวกันและในคดีเดียวกันย่อมต้องได้รับการปฏิบัติอย่าง เสมอกันในกฎหมาย และต้องได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ตามบทบัญญัติของ มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) บัญญัติให้ศาลงดการพิจารณาคดีในส่วนของลูกหนี้ แต่ไม่ได้ให้งดการพิจารณา ในส่วนของผู้ค้าประกัน ย่อมถือไม่ได้ว่าบทบัญญัติดังกล่าวของกฎหมายให้ความเสมอกันในระหว่างลูกหนี้ และผู้ค้าประกัน กับถือไม่ได้ว่าบทบัญญัติดังกล่าวให้ความคุ้มครองลูกหนี้และผู้ค้าประกันเท่าเทียมกัน บทบัญญัติดังกล่าวจึงขัดหรือแย้งต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง จึงต้องด้วย บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ ที่จะนำบทบัญญัติของมาตรา ๕๐/๑๒ (๔) ของพระราชบัญญัติ ล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ มาใช้บังคับมิได้

พิจารณาแล้วได้ข้อยุติดังนี้

ผู้ค้าประกัน ซึ่งได้ชำระหนี้ให้กับเจ้าหนี้แทนลูกหนี้แล้ว ย่อมมีสิทธิที่จะไถ่เบีย้อาจจากลูกหนี้ เพื่อเงินต้นและดอกเบี้ยและเพื่อการที่ต้องสูญหายและเสียหายไปอย่างไรๆ เพราะการค้ำประกันนั้น ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๕๓ และสิทธิไถ่เบีย้อาจดังกล่าวก็ได้รับความคุ้มครอง ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ มาตรา ๕๐/๑๒ วรรคสอง และมาตรา ๑๐๑ กล่าว คือ ผู้ค้ำประกันมีสิทธิขอรับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้สำหรับจำนวนที่ตนอาจต้องชำระให้กับ

เจ้าหนี้ตามสัญญาค้ำประกันและแม่ศาลจะมีคำสั่งยกเลิกการฟื้นฟูกิจการด้วยเหตุที่การฟื้นฟูกิจการได้ดำเนินการเป็นผลสำเร็จตามแผนหรือไม่สำเร็จตามแผน ผู้ค้ำประกันซึ่งได้รับอนุญาตให้รับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการก็ยังมีสิทธิดังกล่าวตามมาตรา ๕๐/๗๕ หรือแม่ศาลจะมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดของลูกหนี้ ผู้ค้ำประกันซึ่งได้รับอนุญาตให้ได้รับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการ ก็มีสิทธิตามมาตรา ๕๐/๗๗ คือยื่นคำขอรับชำระหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ภายในกำหนดเวลาตามมาตรา ๕๑ เพื่อดำเนินการต่อไปตามมาตรา ๑๐๔ ถึงมาตรา ๑๐๘ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓

ในส่วนของเจ้าหนี้ พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ คู่คุ้มครองสิทธิการได้รับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ ตามมาตรา ๕๐/๒๖ และมาตรา ๕๐/๒๗ ไว้แล้ว

ในส่วน of ลูกหนี้ พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ ได้มีการเพิ่มเติมหลักเกณฑ์ที่สำคัญในหมวด ๓/๑ เริ่มตั้งแต่มาตรา ๕๐/๑ ถึงมาตรา ๕๐/๕๐ โดยพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับกฤษฎีกา เล่ม ๑๑๕ ตอนที่ ๑๘ ก วันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๑ เป็นบทบัญญัติในส่วนที่ว่าด้วยกระบวนการพิจารณาเกี่ยวกับการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ เหตุผลความจำเป็นที่ต้องตรากฎหมายในส่วนนี้ก็คือ “เนื่องจากบทบัญญัติบางมาตราของพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ ไม่เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน โดยเฉพาะเมื่อลูกหนี้ที่เป็นนิติบุคคลประสบปัญหาสภาพคล่องทางการเงินชั่วคราวอันควรได้รับความช่วยเหลือทางการเงินจากผู้ประสงค์จะให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ลูกหนี้ เพื่อให้ลูกหนี้มีโอกาสฟื้นฟูกิจการ แต่เนื่องจากมาตรา ๕๔ (๒) แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ บัญญัติให้เจ้าหนี้ที่ยอมให้ลูกหนี้ก่อนขึ้นโดยรู้อยู่แล้วว่าลูกหนี้มีหนี้สินล้นพ้นตัว ไม่มีสิทธิขอรับชำระหนี้ในคดีล้มละลายอันเป็นเหตุให้ไม่มีสถาบันการเงิน หรือเอกชนรายใดยินยอมให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ลูกหนี้ที่ประสบปัญหาสภาพคล่องทางการเงินชั่วคราว ลูกหนี้จึงต้องตกเป็นบุคคลล้มละลาย ทั้งๆ ที่กิจการของลูกหนี้อยู่ในสภาพที่จะฟื้นฟูได้หากได้รับความช่วยเหลือทางการเงิน สมควรที่จะมีบทบัญญัติคุ้มครองการให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ลูกหนี้ที่ประสบปัญหาสภาพคล่องทางการเงินชั่วคราว เพื่อให้ลูกหนี้มีโอกาสได้ฟื้นฟูกิจการได้ ซึ่งจะช่วยเจ้าหนี้ให้มีโอกาสรับชำระหนี้อย่างเป็นธรรมด้วย อันจะเป็นการส่งเสริมเศรษฐกิจและการค้าของประเทศให้เจริญก้าวหน้าต่อไป จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้”

ดังนั้นเมื่อพิจารณากฎหมายทั้งสองฉบับแล้วจะเห็นได้ว่า กฎหมายให้ความเสมอภาคกันระหว่างเจ้าหนี้ ลูกหนี้ และผู้ค้ำประกัน แม้มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) จะห้ามมิให้เจ้าหนี้ฟ้องลูกหนี้เป็นคดีแพ่งเกี่ยวกับทรัพย์สินของลูกหนี้ และห้ามมิให้ฟ้องลูกหนี้เป็นคดีล้มละลายซึ่งเป็นผลให้เจ้าหนี้ต้องฟ้อง

ผู้ค้าประกันแต่ฝ่ายเดียว อันเป็นสิทธิของเจ้าหนี้ตามที่ได้บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ผู้ค้าประกันที่ได้ชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้แทนลูกหนี้ซึ่งมีสิทธิไต่เบี่ยเอาจากลูกหนี้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ก็ยังได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติล้มละลายฯ ด้วย โดยให้มีสิทธิขอรับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้สำหรับจำนวนที่ตนได้ชำระให้กับเจ้าหนี้รวมทั้งดอกเบี้ยและเพื่อการที่ต้องสูญหายและเสียหายอย่างใด ๆ เพราะการค้ำประกันนั้น และการให้ความคุ้มครองผู้ค้าประกันในการใช้สิทธิไต่เบี่ยเอาแก่ลูกหนี้ ซึ่งได้รับอนุญาตให้ชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการก็ยังคงมีอยู่ต่อไป แม้ภายหลังศาลมีคำสั่งยกเลิกการฟื้นฟูกิจการ ด้วยเหตุที่การฟื้นฟูกิจการได้ดำเนินการเป็นผลสำเร็จตามแผน หรือไม่สำเร็จตามแผน หรือแม้ศาลจะมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดของลูกหนี้ ผู้ค้าประกันก็ยังมีสิทธิยื่นคำขอรับชำระหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ภายในกำหนดเวลาตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ หรือหากการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้เป็นผลสำเร็จลูกหนี้ก็จะกลับมามีความสามารถชำระหนี้ได้ อันจะเป็นประโยชน์ต่อเจ้าหนี้ และผู้ค้าประกันอย่างเสมอกัน

จึงเห็นว่า มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง

ประเด็นที่สอง พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคสาม หรือไม่

ตามที่จำเลยในคดีแพ่งดังกล่าวร้องต่อศาลแพ่งโต้แย้งว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) บัญญัติให้ “งดพิจารณา” ในส่วนของ “ลูกหนี้” แต่ไม่บัญญัติให้ “งดพิจารณา” ในส่วนของผู้ค้าประกันในคดีเดียวกันอันเกิดจากมูลหนี้อันเดียวกัน ถือว่าเป็น “การเลือกปฏิบัติ” โดยพิจารณาคดีทำนองเดียวกันโดยไม่เสมอภาคกันต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคสาม จึงนำมาใช้บังคับผู้ร้องมิได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖

พิจารณาแล้วเห็นได้ว่า การร้องขอให้ศาลมีคำสั่งฟื้นฟูกิจการของบุคคลใด บุคคลนั้นต้องมีคุณสมบัติตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ มาตรา ๕๐/๓ ซึ่งผู้ค้าประกันถ้าไม่เข้าข่ายคุณสมบัติบุคคลที่จะร้องขอให้ฟื้นฟูกิจการได้ ก็ย่อมไม่ได้รับการงดพิจารณาในคดีนั้น ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) ด้วย แต่หากผู้ค้าประกันเข้าข่ายคุณสมบัติดังกล่าว ก็ย่อมได้รับการงดพิจารณาด้วยเช่นกัน ดังนั้น จึงเห็นว่าบทบัญญัติมาตรา ๕๐/๑๒ (๔) ของพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ ไม่ถือเป็นการเลือกปฏิบัติ และไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคสาม

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓
มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่งและวรรคสาม

พลตำรวจเอก สุวรรณ สุวรรณเวช
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ